

TIME

No. 17

starosta čtvrti Staten Island

18. 12. 2010

V letošním magazénu naleznete:

str. 3	Úvodník
str. 4	CTH
str. 8	Přípravka
str. 10	Fotbalové mistrovství
str. 12	Den bez vedoucích
str. 15	Honba
str. 17	Přepady
str. 21	Samotka
str. 24	Rádcák
str. 25	A co na to rodiče?
str. 26	Slovensko 2010
str. 28	List z Provence
str. 30	Interview s generálem Hipíkem
str. 33	Divadelní hra „Prázdný tábor“
str. 35	Anketa
str. 40	Jak jsem se stala spolušéfredaktorkou...
str. 41	Notre visite en Avignon
str. 44	Vaše místo

Vážení a milí spoluobčané,

tímto dnem se Vám dostává do rukou nejnovější výtisk nejelitnějšího z nejelitnějších časopisů. Začneme netradičně negativy. Šéfredaktoři měli nestandardně mnoho práce, neboť mnozí přispěvovatelé se během psaní svých jinak relativně dobrých článků rozvášnili a dopouštěli se často fatálních chyb. V první řadě nám vadil rozsah, ve kterém články poslali. Kdo se s tím má číst? Ovšem toto nám vadilo jen za předpokladu, že nám článek přišel v čitelné podobě. Klikyháky v souborech .txt nám práci rozhodně nezlehčily. Další zděšení jsme zažili při zjištění, že mnozí z pisatelů nejspíš permanentně zatahovali hodiny českého jazyka a slohu na základní škole.

Když už jsme překonali tyto problémy a chtěli články obohatit fotografiemi, bylo pro nás šokem, že většina obrázků z webu lumtura je naprosto nepoužitelná a tak navrhujeme, aby šéfredaktoři byli se svým posláním seznámeni již dříve a dělali si fotky sami, aby se jim později přesně hodily. Teď už ale k pozitivním věcem. V letošním čísle jsou použity nevídané inovativní prvky, poukazující na progresi tohoto vydání, ze skromnosti zmíníme pouze QR kód, nové a neuveřejněné fotografie, zahraniční reportáže a jistě mnoho dalšího.

Zkrátka držíte v rukou jedinečné vydání, jehož překonání bude pro budoucí šéfredaktory skutečně tvrdým a nesmírně složitým oříškem.

co se dělo kolem mě, jsem se celkem nezajímal. Vše se změnilo, když jsem dosáhl plnoletosti a dostal lístky k volbám newyorského starosty. Tehdy nastala ta změna a já si uvědomil, že budoucnost našeho města záleží i na mně! A tak jsem v Ten Den vyrazil k volbám. Z výsledku voleb jsem byl nadšený. Nebudu zastírat, že nově zvolený starosta Bloostone byl můj favorit. Vypadal jako férový chlapík a prohlašoval, že zatočí s korupcí, mafií a vším tím hnusem, který se v New Yorku rozmáhal. Zpočátku to tak i vypadalo – pro zvýšení národního uvědomění se všude stavěly Sochy Svobody, podnikatelé investovali do jednotlivých čtvrtí a i restaurace začaly vařit jídla, která se dala strávit. Vše se zdálo být veselejší – dokonce jsem si i našel dívku!

[illegible]

dokonce propustil jejich nejdůležitější členy z vězení! Následoval ještě větší šok – starosta byl nalezen mrtev.

Novým starostou se stal Paul Newman. Už od začátku mi od začátku mi byl sympatický. Vypadal jako člověk na svém

místě. Ihned vyhlásil boj s mafií, k čemuž se všechny čtvrtě našeho města (Staten Island, Upper Manhattan, Down Manhattan, Queens, North Brooklyn, South Brooklyn, Bronx) přidaly a začaly budovat protikorupční centra. Reakce mafiánů přišla podle očekávání velmi rychle. Unesli manželku místostarosty, podporovali kriminalitu v ulicích, pravděpodobně měli prsty i v hromadné bouračce uprostřed New Yorku a za starostovy nepřítomnosti dokonce přerušili dodávku energie. Musím říct, že naše čtvrti reagovaly vskutku bleskurychle a ničili jakékoliv jejich akce.

I přes tyto komplikace v New Yorku neupadal kulturní život. Pamatuji se, že jednu neděli jsem se svojí tehdejší dívkou Sarah vyrazil na golfový turnaj. Zápas to byl vskutku vzrušující. Takové odpaly jsem ještě nikdy neviděl! (možná to bylo tím, že to byl první golfový turnaj, který jsem kdy viděl). Také jsem občas zavítal do casina, kde se někdy hrálo o vskutku horentní sumy.

Ale zpět k politické situaci.

Bylo zřejmé, že mafiánům dochází dech – možná i proto, že spousta jejich členů byla opět ve vězení. Chtěli tedy začít vyjednávat. Starosta sice přijal pozvání na schůzku, ale myslím si, že již předem byl rozhodnutý, že žádnou jejich nabídku nepřijme. Také to tak dopadlo. Mafiáni ze schůzky odcházeli (slušně řečeno) naštvaní a slibovali pomstu (doslova říkali: „Za to ještě zaplatíte!“). Náš starosta ale věděl, že jich na svobodě už moc nezbývá. Vyslal proto ty nejlepší, nejbystřejší a nejodvážnější obyvatele všech čtvrtí (nevím proč, ale já mezi nimi nebyl), aby zbytek mafie našli a pochytali. Nezklamali. Již o pár dnů později byl vykonán velký veřejný soud a všichni mafiáni byli shledáni vinnými a odsouzeni.

No a od té doby je život v New Yorku lepší a bezpečnější. I já se usadil - mám milující manželku a dvě krásné děti – pětiletého Johna a tříletou Kate...

Rozhovor s tvůrci CTH

R - redaktor, T – Tera,
P – Pája

R: Ahoj, jak se máte?

T: Dobře.

P: Dobře.

R: Mám na vás pár otázek ohledně CTH. Můžu?

P: No jasně.

R: Jak to vlastně celý začalo?

P: To jsme takhle jednou měli radu a Synátor říká: „Pájo jseš to ty!“ A tak jsem to dostal.

T: *Já k tomu přišla spíš náhodou. Pája se mě zeptal, jestli do toho nechci jít s ním. No a řekněte Pájovi ne, když se na vás usměje tím svým širokým úsměvem.*

R: **Hmm. A co bylo dál?**

T: *Tak nejdřív jsme museli vymyslet téma.*

P: *Shodli jsme se pouze na jedné věci a to, že chceme něco novějšího. Jinak se naše názory rozcházely.*

R: **Hádka?**

P: *Hádkou bych to nenazval.*

R: **Tak hlavně, že jste se dohodli. Jak jste spolu na tom teď?**

P: *Mám dojem, že jsme na dobré cestě. Myslím, že se Teře fakt líbím.*

T: *Cože? Ani náhodou! Už Tě nechci nikdy vidět!*

R: **Tak díky za rozhovor.**

Konečné pořadí skupinek v CTH 2010:

- 1. Staten Island** (v čele s Folíkem a Šimonem)
- 2. North Brooklyn** (Anička a Toník)
- 3. Bronx** (Lucka a Jenda)
- 4. South Brooklyn** (Marek a Olda)
- 5. Down Manhattan** (Lukáš a Sofie)
- 6. Queens** (Špagáta a Janek)
- 7. Upper Manhattan** (Bernard a Majda)

Přípravka

I letos před začátkem tábora se parta nadšených vedoucích a roverů vydala na naše tábořiště do Smolova.

Na místo jsme vyjeli v sobotu 26. 6. dopoledne. U klubovny se nás sešla parta asi 15 nadšených lidí plných elánu, kteří chtěli pomoci se stavbou tábora. Po poledni jsme dojeli na místo. Čekala nás tam krásně se zelenající, prosluněná louka, kde byl slyšet pouze zpěv ptáků, který se ale brzy změnil v hluk motorové pily a křoviňáku. Po krátké relaxaci se někteří z nás vydali na místní faru do Bělé nad Radbuzou pro táborové vybavení. Ostatní se pustili do práce na louce, bylo toho zapotřebí udělat mnoho, například shrabat trávu a naimpregnovat plachty. Této práce se zhostily některé holky a krásně se opálily. Večer jsme se sešli všichni u ohně, probírali naše první postřehy z tábořiště a za doprovodu Synkova akordeonu zpívali známé hitovky.

V neděli ráno jsme jeli auty do nedaleké Bělé na mši. Po návratu jsme se opět pustili s chutí do práce. Odpoledne jeli někteří, kteří museli druhý den do práce nebo do školy, s Hugem do Prahy. Večer už začala louka připomínat pomalu, ale jistě tábořiště. Stála již skoro celá konstrukce kuchyně. Přestože nás tu zůstalo jen pár, pracovalo se pořád a s nadšením.

V pondělí se pořád stavělo a k večeru se k nám měli přidat Martin, Samuel, Jonatán a Martin, ale jejich cesta na

tábor se jim protáhla ze dvou hodin na šestnáct hodin. Příčinou jejich zpoždění byla závada na Samově kabrioletu, nesvítila mu totiž světla. Po náročné, ale dost zábavné cestě se k nám v úterý dopoledne připojili. Ten den nás opustil Synek s Potápkou, kteří jeli domů.

Ve středu byl program stejný, stále se jen stavělo a stavělo. Odpoledne z Prahy dorazila dodávka s bednováním a pak se převáželo zbylé vybavení, které bylo na faře v Bělé, hlavně podsady a plachty. Odpoledne dorazil také Pája s Luckou.

Ve čtvrtek ráno se začalo se stavbou vůdcáků a také se dodělávala jídelna. Náplň práce byla stále stejná po zbytek přípravy, během čtvrtku a pátku se k nám přidalo ještě pár roverů a rangers. V sobotu dopoledne bylo vše připravené pro příjezd dětí.

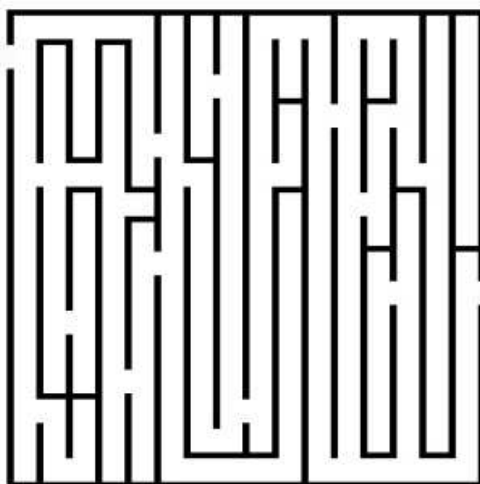
Letošní příprava byla skvělá. Velký dík patří Matějovi,

který všechny stavby navrhnul a propočítal. Děkuji každému, kdo na přípravku jel a připojil tak svou ruku k dílu. Nebýt vás, tak by se tábořiště za tak krátkou dobu nepostavilo.

Pomoz členovi hlídky
proti povalujícím se
lenochům zachytit
odpočívajícího Fráňu :-)

Fotbalové mistrovství světa

Letos se v červnu a červenci konalo fotbalové mistrovství světa, které jsme si přece nemohli nechat ujít. Pravidelně jsme se snažili spojit se s civilizací a zjistit co nejvíc podrobností o akci, kterou sledoval

KLDR vs. Mexiko

visel plakát s výsledky utkání, po táboře koloval časopis s vizitkami jednotlivých týmů, strhávaly se bitky fanoušků, zkrátka pravá fotbalová horečka. Také jsme se rozhodli zinscenovat vlastní šampionát. Dohromady jsme dali čtyři týmy – KLDR, Mexiko, Japonsko a Ghanu. Všechny týmy měly své přednosti ale i své slabiny. Podmínky pro hraní na Stadio Smolov byly skutečně luxusní. Výborně upravovaný trávník s přesně namalovanými čarami srovnatelný s nejlepšími světovými fotbalovými svatostánky, jakými jsou například Nou Camp nebo Stamford Bridge. Hrál se s originálním míčem Jabulani – oficiálním míčem mistrovství světa 2010. Také atmosféra byla vynikající – tisíce fanoušků sledovaly vypjaté utkání, stovky vuvuzel, které poté vedení MS zakázalo.

Ted' už k samotnému průběhu turnaje. Hrál se na mistrovství světa trochu netradičním způsobem každý s každým. Tým Ghany byl už od začátku šampionátu velmi silný, týmu Japonska se přezdívalo „Skrytá hrozba“, protože občas dokázali překvapit, tým Mexika byl jednou nahoře, jednou dole a tým KLDR se snažil, co mu síly stačily,

fanoušci čekali, kdy už se konečně tento tým vzchopí. Tato chvíle nakonec bohužel nepřišla. Na Stadío Smolov se hrály divácky atraktivní zápasy, lidé nemuseli litovat velmi drahých vstupenek.

Nakonec se do finále dostaly týmy Japonska a Ghany. Už před utkáním se před stadionem ztrhlo pár potyček mezi oběma fanouškovskými tábory, pořadatelé měli plné ruce práce. Atmosféra výborná, všech 68 000 míst samozřejmě vyprodáno, zvuky vuvuzel, které ti drsnější fanoušci dokázali pronést přes přísné kontroly. Už od začátku se velmi dobře fandí, oba fankluby jsou slyšet. Utkání píská velmi kontroverzní sudí, kterému se sice nepodařilo prokázat korupční skandál, ale všichni o něm mluví jako o „Kaprovi“. Kvůli pozdějšímu incidentu s mladými roztleskávačkami nechce být jmenován. Ani jeden tým nechtěl tomu druhému věnovat vítězství a tak se hrálo po celou dobu zápasu velmi tvrdě (zbytečné skluzy do nohou, pokřikování, urážky...). Nakonec vychází z finále jako vítěz Ghana a poprvé v historii vyhrává MS ve fotbale.

Po zápase ještě museli Smolovští policisté spolu s pořádkovou službou vyvést ze stadionu fanoušky Severní Koreje, kteří se přišli na zápas podívat. KLDR měla jednoznačně nejlepší fanklub, také ale rozhodně nejagresivnější. Jejich vůdce všemi přezdívaný „Táta“ dokonce skončil ve vězení.

Celkově to bylo velmi vydařené mistrovství světa.

Finále (Ghana vs. Japonsko)

Den bez vedoucích

Probudil jsem se do krásného nového táborového dne. Bylo slunečno, na nebi ani mráček. Ale v tu chvíli jsem to nedokázal ocenit. Ostatní táborníci mě budili ještě před budíčkem, aniž by mně k tomu něco řekli. Zmohli se jenom na: „Musíš vstávat!“ a pak už nic. Všechny tyto nesmyslné a hloupé výzvy jsem dlouhou dobu úspěšně ignoroval. Když mi pak při opětovném buzení někdo oznámil, že v táboře nejsou žádní vedoucí, pomyslně jsem si, že mi tuto novinu měli sdělit už dávno, jelikož bych potom vyskočil z postele a samou radostí pracoval celý den.

Místo toho jsem jen vstal a zjišťoval, co se děje. Vlastně se nedělo nic, jak jsem předpokládal. Nejenže nebyl žádný organizovaný budíček, ale taky nebyla připravována snídaně a neprobíhala žádná ranní rozcvička. Bez našich vedoucích a beze mě v tu chvíli tábor nefungoval. Rozhodl jsem se tedy chopit iniciativy a po obdržení úkolů a vůdcovské píšťalky jsem zapískal sraz na rozcvičku. K mému velkému překvapení se na rozcvičku sešli všichni, teda snad kromě rádců a podrádců, kteří začali využívat svého vůdcovského postavení v táboře, a tudíž na rozcvičku nemuseli.

Ještě víc mě překvapilo, že mě všichni bez výjimek na rozcvičku poslouchali. Těžko říct, jestli to bylo zapříčiněno šokem z odchodu milovaných vedoucích, nebo mojí přirozenou autoritou, každopádně se mi to velmi zamlouvalo a začal jsem si své postavení a svoji „moc“ náležitě užívat a velice rychle jsem si na pozici vedoucího zvykl. Bavila mě

představa, že bych mohl znenadání a bezdůvodně zapískat na píšťalku sraz, a pak s důležitým tónem všem oznámit, že se nic neděje a že se můžou věnovat činností, kterým se předtím věnovali. Tato myšlenka se mi velmi zamlouvala a bojoval jsem s ní celý den, ale nic takového jsem nakonec neudělal, což je na druhou stranu docela škoda.

Následovala snídaně, osobní volno a konečně ranní nástup, kde jsem mohl stát na místě vedoucích a mít stejné připomínky, jaké obvykle mívají vedoucí, a připadal jsem si ohromně důležitý. Zároveň jsem cítil zodpovědnost za dění v táboře, za všechny naše „svěřence“ a za program, který jsem si měl na dopoledne připravit pro skauty. Naštěstí jsme měli od vedoucích napsané i jednotlivé aktivity a hry, a to nám ušetřilo spoustu přemýšlení a času. Se skauty jsme sestrojovali sluneční hodiny, poté jsme hráli softbal, u kterého jsem musel vysvětlit pravidla a tím pádem jsem mohl dělat chytrého, a jak moc tomu sportu rozumím. Pokud vím, dopoledne nebyly u nikoho žádné komplikace a oběd se podával jen s mírným zpožděním. Po poledním klidu (který jsem si taktéž náležitě a důležitě užil) následoval úsek celotáborové hry, jehož náplní bylo vyrábění vodních elektráren na našem táborovém veletoku, abychom znovu obnovili přívod elektřiny, o kterou nás mafiáni připravili. V této části dne se z vedoucích opět stali rádcové svých družinek a všichni společnými silami budovali vodní elektrárny, vzdáleně připomínající mlýny. Nikdo však přesně neurčil, kdy musí být funkční elektrárna hotová, a tak jsme si termín několikrát prodloužili a kdo měl hotovo, nechal ostatní skupinky v klidu pracovat.

Druhým dopoledním programem byla jedna běhací hra, kterou nemám příliš v lásce, a tak jsem byl rád, že jsem se jako vedoucí nemusel účastnit. Měl jsem obavy akorát z toho, že by mé poflakování mohlo demotivovat soutěžící, ale naštěstí se tak nestalo, nebo jsem si toho aspoň nevšiml.

Následovala večere, pak modlitby vlčat a světlušek, večerní nástup, modlitba skautů a skautek a večerka. Všechno jsme to jako vedoucí zvládli. Naší poslední vůdcovskou a dospěláckou činností byla příprava tábořiště na déšť, ke kterému se schylovalo, zahrnující zapínání plachet na všech stanech, uklízení věcí ze sušáku a podobně. Blížící se bouřku zaregistrovali i vedoucí, kteří nás asi odněkud z lesa celou dobu pozorovali, tak se vrátili a tím pro nás den bez vedoucích skončil. Tisíceré díky patří všem, kteří nás ohleduplně poslouchali, všem ostatním vedoucím na jeden den a hlavně našim skvělým vedoucím, kteří nám dali možnost si jejich náročnou činnost vyzkoušet!

inzerce

I letos vás možná zaujal některý táborový oblek. Zde Vám přinášíme sestřih nejlepších z nich. V případě zájmu o zakoupení některého z nich kontaktujte, prosím, buď samotné modely či modelky nebo se obraťte na redakci Lumturomagazeenu.

Honba

A JE TO TADY!

A zase vedle! Já se do toho Oldy snad nikdy netrefim! Naštěstí je tu Matouš. Na první hod Olda odevzdává svůj život. I ty vlčata jsou schopnější než já. Achjo. Ale naději neztrácím.

Originál

Snad příště. Další možnost už mít ale nebudu. Dřív než kdokoliv stihl přijít a ukrást nám vlajku, k nám svým rázným krokem míří Autorita. Nevěnujeme mu pozornost, teď přece musíme ubránit vlajku! Ale on míří přímo ke mně. Vážným hlasem mi říká, že

mám jít hned s ním. Ani chvíli neotálím a běžím za ním. Je to přece Autorita. Celou cestu do tábora přemýšlím, co jsem zase provedla. Ale on mě pošle do stanu, řekne mi pouze: „Vezmi si pevný boty, šátek a spacák.“ Za minutku jsem hotová. Potom kráčím do jídelny. Tam už čeká dalších 6 vybraných. Ano, jsme jakási elita. Máme napsat 7 věcí, co chceme na honbu. Achjo, ta pro nás právě začíná. Ale 7 věcí! Jenom?.. „Opravdu budu potřebovat s sebou ten červený lak na nehty?“ „Kdo vezme pastu, mně už se tam nevejde!“ „Ne a ne, to zrcátko si prostě vzít musím, sorry, ale tvoje baterka fakt není důležitější!“

Nakonec všichni sepsali, co by snad mohlo stačit. Všichni máme to nejdůležitější. Karimatka, baterka, základní hygiena, sladkosti pro družinku. Oblečení se už nevejde. Je nám líto. Ale co, jsme přece skauti. „A všichni zavázat oči!“ zazní do našeho vzrušeného rozhovoru hlas Autority. Okamžitě uticháme a plníme rozkaz. A už jdeme poslepu kamsi. Ze začátku se snažíme orientovat, ale když

jdeme dlouhou trávou, krosíme si to smrkovou školkou a každou chvíli někdo z nás vykřikne odkudsi zespoda, ztrácíme svou naivní iluzi, že vlastně víme, kde jsme. Už si zase spokojeně povídáme, když vedoucí rozpouštějí náš debatní kroužek a každého z nás odvádějí jinam. Je zvláštní, když se Marek najednou ozve z druhé strany lesa, Šimona neslyšíme vůbec a já sedím sama v nějaký díře. Když se stále nic neděje, voláme Autority. Nikdo se ale neozývá. To nás nechali napospas divé zvěři kdesi v lese? Sundáváme šátky. Jdeme k Lucce s Aničkou, kde je jídlo. A dopis. Ve kterém je napsáno, že máme jít do nějaký vesničky, která netušíme kde je. Po asi půlhodinovém rozhodování co teď, jdeme dolů. Přicházíme na silnici u pily. Od náhodně kolemjedoucího auta si bereme sirky. Okáč asi vypadal dost uboze. Pak už jdeme správně. Vypadá, že je vše OK. Ale když dojdeme na místo, zjišťujeme, že Šimon ztratil 2 okurky, co si narval do spacáku. Vyráží je hledat. Asi po hodině se vrací. Bez okurek. Tak si ten chleba natrháme jen se sejrem. Fakt díky, Šimone! Píšeme šifry našim drahým, aby věděli, kde nás hledat. Přicházíme na Šimonovu, nám zatím utajenou, úchylku. Největší problém, jak srovnat tři celty, abychom se na ně vešli, je nakonec taky vyřešen. Jdeme spokojeně spát s vědomím, že již zítra zase uvidíme naše milované skupinky. Kéž by se jim ta šifra nepovedla rozluštit!

Přepady

Fenomén "přepady" si své místo na stránkách tohoto prestižního časopisu zasloužil už dávno, nicméně až redakce letošního nejlepšího vydání docenila jejich význam pro Lumturo (a samozřejmě pro skauting všeobecně) a oslovila toho, kdo má mnohaleté zkušenosti (vždyť poprvé černou punčochu na hlavu oblékal a páčidlo na panty od zásobáku do kalhot strkal ještě s bratrem Antonínem Benjaminským). Každé malé vlče i světluška dnes ví, že ti, jejichž kariéra vedoucího už skončila, nebo kteří jsou už dávno za zenitem svojí oblíbenosti v oddíle, dokonce už je jim jasné, že by svým příchodem do tábora během dne nikoho nenadchli, uchylují se ve svém zoufalství k tomu, aby se do tábora pokusili dostat nepozorovaně pod rouškou tmy. Ostatně nic jiného jim ani nezbyvá. Říkají tomu "přepad". Zvlášť v poslední době se ale přepady staly oblíbenými i u roverů a u aktivních vedoucích, kteří si na sousedních nebo spřátelených táborech zkoušejí svou zdatnost v plížení a um sejmout hlídku jako bratr Vinnetou, a malují se předtím uhlem z táborových kamen. Jak při těch pokusech bylo zjištěno, jsou tábory, kde se na podobnou aktivitu důkladně připravili, nastražili pasti a vycvičili bojová komanda, jak na vlastní obranu, tak na útoky do našeho tábora. Ano, jsou takoví, kteří se opovážejí otestovat schopnosti naší hlídky a našich akčních vedoucích. Dříve takoví útočníci odcházeli s nepořízenou (s otiskem podrážky Vítovy kanady na své kůži), dnes nutno přiznat, že jsou lépe vycvičení a ne vždy se podaří je řádně ztrestat za jejich nehoráznou drzost.

Tady je malý přehled, co by měl vědět současný trendy a cool skaut o přepadech (co by nemělo chybět v jeho Zápisníku praxe).

Jak se vybavit na přepad:

Důležitá je otázka munice neboli pyrotechniky. Dokáže napravit dojem i tehdy, kdy se nepovede zneškodnit hlídku (poměrně častý případ) ani přesvědčit jí, že "se nemusí ničeho bát", že "nejste přepad, ale přátelé". I když hlídka píská jako o život, pořádná nálož rachejtlí, světlic a dělbuchů dokáže z nepovedeného přepadu udělat velkolepou světelnou show (chudáci jeleni, srnky, zajíci a jiná lesní zvěř, ale jednou do roka jim to snad nevadí). Ale pozor, rachejtle se v létě neshání tak snadno jako na Silvestra. Když je jedné noci neměli ani v Tescu, koupili jsme tam místo rachejtlí konfety a druhý den nám vedení nařídilo ty tisíce malých barevných papírků z náměstíčka sesbírat.

Jinak tip pro vás - filmový pásek dělá při hoření takový dým, že nikdo nic při přepadu neuvidí ani při úplňku.

Další věci souvisí s tím, co chcete v táboře udělat:

- obarvit vodu v barelech. Barvy do vody jsou poměrně lehká zátěž do kapsy, účinek stojí za to.
- podívat se do zásobáku (nechtěl bych na tomto místě používat hrubé slovo "vykrást"). V tom případě vzít šroubovák nebo jiné páčidlo (pokud se vůbec zásobák zamyká).
- něco na vyvěšení na stožár. Vytáhnout na stožár hlídku se zatím nikomu nepodařilo. Tak na to myslete předtím, než nezbude jiná možnost než sebrat nějaké prádlo ze sušáku. Jednou visela na našem táboře i ruská vlajka pana Krause.
- vlasec na napnutí mezi stany a způsobení co největšího chaosu v táboře. Tohle je poněkud výjimečný kousek, který se málokomu povede (co vím tak maximálně se jednomu nejmenovanému přepadajícímu, dnes otci dvou dětí, s jeho mladším bratrem, také skautem z našeho oddílu, podařilo

natáhnout vlasec, o který zakopla jiná - naše současně přepadající skupinka...)

- vysypat mouku na stoly - stačí půjčit si materiál v zásobáku přepadaného tábora, není potřeba nosit balíky s sebou. To samé platí o osolení čaje, pomazání stolů kečupem apod. Vztít s sebou sprej na obarvení kuchyně nebo stanů bych z právního hlediska nikomu nedoporučoval, leda byste si na 100% věřili, že vás nikdo nepozná a spolehlivě utečete.

Co na sebe na přepad:

O obarvení obličeje uhlem z kamen už byla řeč. Lepší borci si obarví i zuby černým krémem na boty. Punčocha na hlavu už se nepoužívá, ta se hodí spíš na bankovní loupež (raději k ní budou v dalším čísle oblíbeného lumturomagazeenu).

Několikrát jsme se pokusili o přepad v protiatomových oblecích České armády (možná ještě Československé...) /viz foto z tábora v Dražíči/. Problém byl v tom, že pod kapucou tohoto pogumovaného obleku, ve kterém se dalo skvěle brodit po krk ve vodě potokem, nebylo nic slyšet, ani praskání větviček při vlastních krocích. Natož šplouchání vody, když jsme se brouzdali potokem. Nebylo divu, že tichý poplach byl v táboře vyhlášen už asi 10 minut předtím, než jsme se "vybrodili" za kuchyní, takže z přepadu nezbylo nic než chaotické pobíhání mezi spoustou dětí s baterkami. Z toho plyne poučení - vlastní uši při svém zamaskování před přepadem ničím nezakryjte a nezacpěte.

Přepadající tábořiště v Dražíči

Další užitečné rady:

Judr. Pavel Musil, Ph.D. jede přepadnout dětský tábor

Je-li víc přepadajících, je nutno se vzájemně dobře koordinovat. Dát si znamení, které se nesplete. Seřídít u každého hodinky. Špatným příkladem byl přepad s koňmi v

Dražíči (Epiš a další ze sdružení

Zajíček na koni), kdy koně se do tábora vříteli ve chvíli, kdy jsem se s dalšími "pěšími" přepadajícími plížil ještě daleko před tábořem. Tenkrát naši reputaci zachránil asi stokilový řidič auta převážejícího koně, který jednoho nejmenovaného vedoucího odnesl z tábora ve spacáku. Nebylo to teda úplně z tábora, o spacák zakopl cestou v lese. Sám jsem tomu nechtěl věřit, že je něco takového možné, ale stalo se.

Chcete-li přepad pojmout jako hudební a taneční show, havajskou party, kromě ovoce na sebe a plážových převleků nezapomeňte na výkonnou aparaturu s reproduktory, které aspoň někdo uslyší! Jinak si budou myslet, že jste blázni, a ne přepad. A nakonec dobrá rada na závěr: *Nikdy ať vlastní tábor nepřepadá ten, kdo byl na jeho večerním nástupu...*

Samotka

Pátek, 16. července... Půl deváté večer... A já si to doprovázena prapodivným pocitem štráduju pryč z tábora, úplně sama jen s celtou, Biblí, bochníkem chleba a pitím v náručí, někam hluboko do lesa, někam kde přečkám těch 24 hodin samoty, někam kde budu moct přemýšlet o věcech mezi Zemí a Nebem, o věcech, které jsou ve hvězdách a někam, kde už podruhé budu zkoušet mlčet (nebudu-li ovšem trpět samomluvou). Nacházím pěkné místo, docela blízoučko našeho tábořiště, schované pod několika smrčky. S hřejivým pocitem dokonalé prozíravosti se natahuju na celtu a za toho krásného jasného a teplého večera přemítám o té mé dokonalé prozíravosti: opravdu, mám štěstí! Kdybych na samotku odešla snad včera, v noci bych zmokla a navíc takhle se do tábora vrátím pěkně v sobotu večer, před nástupem, po celém tom namáhavém úklidu, který se každoročně uskutečňuje před návštěvákem, pěkně naberu sil z klidného a voňavého lesa a ještě se budu moct tiše smát všem těm vyčerpaným táborníkům pobíhajících zmateně po tábořišti a snažících se plnit Vítovy rozkazy. Opravdu, byl to báječný pocit, ležet pod větvemi stromů, slyšet jak Fráňa píská modlitbu pro vlčata, někoho se cachtat v potoce, duo kytary a bubnu, které se linulo z kuchyně, usmát se nad Lídiným dupotem směřujícím k latře doprovázeným poznámkou:

"Je mi nějak šoufl, du na latrýnu"... Báječný pocit slyšet zvuk píšťalky ohlašující nástup a přesto zůstat ležet a nikam nemuset chodit... O to víc báječný pocit, slyšet že v tom pověstném North Brooklynu mají ty nejlepší kuchaře s nejlepší restaurací, jak mohl dokázat při vařícím úseku... Báječný pocit slyšíc "Ančo vydrž!", děkuji Vám za Vaši podporu, ale co, noc je krásná, hvězdičky svítí, proč bych nevydržela? Báječný pocit upřímně se zasmát, když táborem zaznělo Pedrovo (jakže on se to vlastně jmenoval?) naprosto charakteristické "Maingot!" a nakonec naprosto báječný pocit usínat při v dálce znějící večerce... Ovšem o něco později, kolem druhé hodiny ráno, mě probudil Matoušův řev: "PŘEPAAD!!! PŘEPAAAD!!" Vlastně to byl docela komický pohled, na tábor pohlcený tmou, kde tu a tam probliklo světýlko. Marně jsme to mnohokrát nacvičovali, neboť po pěti minutách musel Emil spískat sraz a řádně všem vysvětlit, že "takhle to dál fakt nejde, příště všichni vylezou s baterkou, protože takhle to fakt dál nepude...". Nejraději bych se otočila a spala dál, ale ten podivný vítr, co tu najednou začal foukat, foukat jako kdyby chtěl vyrvat pár smrčků kolem mě a odnést je na svých silných křídlech někam daleko předaleko, mi nedal spát. Vlastně ono ani ty zlověstné hromy, které se rozduňely všude kolem... Ale přesto jsem nepřestávala věřit v ten krásný večer co byl, přece by nemohla být bouřka, to si jen tak fouká a ten vítr jisto jistě odfoukne někam pryč i ty hromy... Najednou slyším kroky! Spíš zapraskání větvičky, odhadem tak čtyři metry pode mnou a dostávám neskutečný strach. Sedím dokonale vyděšená a mžourám do té černočerné tmy. Tolik bych si přála posvítit tam baterkou a uklidnit se, ale ta nebyla na seznamu... Vítr sílil a já, slyšíc ránu padajícího stromu, jsem dostávala čím dál tím větší strach. Rozespálá a napolo blouzníc, jsem fantazírovala, jak by na mě mohl spadnout některý ten smrk, který se tak pěkně prohýbá v poryvech větru, který stále sílil, či vybafnout někdo neznámý zespoda, někdo kdoby mě pořádně vyděsil... Přišel déšť?...Vlastně docela libový déšť...

Začalo se blýskat... Zachumlávám se do celtý a počítám jak daleko je ta bouřka...to přece není možné, začínám znova... Přemýšlím, jestli bych neměla jít zpátky do tábora. Vlastně i kdybych chtěla, bála bych se víc jít v černočerné tmě kolem něčeho neznámého co mě tak vyděsilo, jít houštím v lese s nemalou pravděpodobností že zakopnu a spadnu, občas oslněná bleskem, než tady ležet, pod tou, jak zjišťuju, děravou celtou, zvykajíc si na kapky padající mi do obličeje... A navíc, přece jen ste volali "Ančo vydrž"... Po děsivě dlouhé době tupě zírám do zlověstné tmy konečně usínám...Budíček má zpoždění... "Aničko, žiješ"? Ano, ano. Klepajíc se zimou nacházím onen bochník chleba, se kterým jsem si včera tak vykračovala, úplně mokrá a nepoživatelný... Občas se propířím až těsně k táboru, ale to pak vždycky dostávám strach, že by mě někdo mohl spatřit a celá ta strašidelná noc by byla úplně zbytečná, tak se radši zas vracím k mokré celtě...Přece jen se na mě štěstí usmálo: nesnáším hrací úseky a docela se bavím, škodolibě se plížíc blíž k Lucčině skupince, abych se mohla pobavit jejich nacvičováním. Olda zpívá, z holčičí umývárky se line hudba z rádia, tu a tam slyším Pedrovo "Maingot", Voja nacvičuje zvonění na zvon na zítřejí mši a já vyčerpaně usínám u čtení Bible. Den rychle utekl a k večeru mě probudí až vůně z kuchyně, podle vůně nejspíš čínská polévka (až později se dovídám že to Brazilci kuchtili své prasečí hlavičky...) a užívám si "harmonikovou Amélii"... , zatímco se táborníci smaží v sauně. Vlastně už nedočkavě vyčkávám tu půl devátou večer, abych se konečně zahřála u kamen a zbavila se té prapodivně samotné samoty, doprovázené ještě prapodivnějším pocitem, který asi doprovází všechny osamocené lidi...

Rádcovský kurz

Datum uzávěrky skvělého

Lumturomagazeenu se nezadržitelně blíží a já stále o rádcáku nenapsala ani řádku. Ne že bych se nesnažila. Často jsem seděla nad prázdným papírem a čekala, jestli mě políbí múza.

Nepolíbila. Papír zůstal nepopsaný nebo s nepovedeným pokusem letěl do koše. Teď už však nemám čas jen tak sedět, ale stále nevím, co psát.

Ovšem naši šéfredaktoři začínají být nervózní a článek neustále vyžadují.

Tak snad jen pro ty, co nevědí vůbec o co šlo.

Náš oddíl je od tohoto roku obohacen o rádce profesionály, kteří za tenhle titul odvedli hodně těžkou práci, vynaložili spoustu svých sil, vypotili litry potu a přehřáli většinu svých mozkových závitů. Tak se k nim podle toho chovejte, mějte na mysli námahu, kterou pro vás vytrpěli, mějte je v úctě, važte si jich a jakkoli si je předcházejte. Bude se vám to jistě hodit. Každý z vás chce přece dosáhnout minimálně toho, čeho dosáhli oni.

Nakonec snad jen krátké shrnutí, co všechno si z rádcovského kurzu odnesli. Naučili se geniálně používat mapu, vést svou šestku nebo družinku (skupinka se v elitních oddílech neuznává), brousit nože, vyrábět spoustu skvělých předmětů, pronikli do základů psychologie malého skauta a historie světového i českého skautingu a spoustu dalších denně potřebných věcí.

Nějak už zase nevím, co vám o rádcovském kurzu 2010 ještě povědět, takže máte-li nějaké dotazy, zeptejte se vašich kvalifikovaných rádců.

A co na to rodiče?

JUDr. Michal Fridrich, otec Řízka (Michala) a Cvrčka (Elišky):

Školní rok 2009/2010 byl dalším úspěšným rokem Lumtura. Pěkná byla podzimní výprava vlčat na koně, výpravy světlušek, tradiční nadělování, neodmyslitelné Jupijou a Anenky s koupáním v rybníku. Vydařil se i tábor, kde to všem dětem moc slušelo a návštěvák byl obohacen nezapomenutelnou mší svatou s panem biskupem Herbstem. Upřímný dík všem vedoucím za jejich skvělé nadšené nasazení, které nepřehlédnutelně úspěšně pokračuje i v novém školním roce.

Ing. Radka Válková, maminka Míši, Majdy a Idy:

Ve zkratce řečeno: Jsem ráda, že holky chodí do světlušek, protože z nich nevyrostou rozmazlené „barbíny“. Táborová latrína je toho jasným důkazem.:-)

MUDr. Milan Benda, tatínek Matouše a Martina:

Nevím, co bych Vám napsal, v poslední době sleduji dění v oddílu spíše z povzdálí, snad proto, že mám potomky již dosti odrostlé. Možná je to také známka toho, že je vše v pořádku. Komunikace mezi rodiči a vedoucími se zlepšila, tábor byl výborný, škoda jen, že se z důvodu statusu CHKO musí každoročně zcela zlikvidovat

Mgr. Hayato Okamura, tatínek Editky, Bernarda, Sofie a Alberta:

Když se ohlížím, nakolik je mi to na dálku možné, po uplynulém, dalším roce života oddílu Lumturo, cítím hlubokou vděčnost : za mimořádné společenství mladých lidí, za jejich přátelství, invenci, čistou radost.

Veliké díky vedoucím : Kadu, Synkovi, Vítovi, Pájovi, Andy a ostatním za jejich nezištnou práci pro mladší kamarády, za čas a úsilí, které oddílu věnovali, za jejich skutečnou obětavost...

I do budoucna přeji všem Boží ochranu a požehnání !

Slovensko 2010

Už během prosince minulého roku jsme se začali dohadovat o tom, jakou zemi bychom mohli navštívit v průběhu následujícího léta. Nejdříve to vypadalo tak, že bychom se mohli shodnout na Černé Hoře, postupem času se však stále víc a víc lidí začalo přiklánět k návrhu jet na Slovensko.

V počtu dvanácti roverů a vedoucích jsme se sešli v pátek ráno na Hlavním nádraží a vydali jsme se vlakem směrem na Dolní Kubín, ležícím na úpatí Slovenského Rudohoří. Po únavné osmihodinové jízdě jsme se vydali pokořit horu Velký Choč, který se vypínal do výšky zhruba 1600 m.n.m.

Bohužel jsme však do setmění nedokázali vyšplhat až na vrchol, museli jsme tedy strávit noc v malé horské ubytovně pod ním. Následujícího dne jsme konečně zdolali vrchol. Naším dalším cílem bylo město Liptovský Mikuláš, kde jsme se měli setkat se zbytkem členů naší výpravy, tedy se Samuelem a Hugem. V průběhu tohoto dne jsme se stihli vykoupat v nádherných vodopádech, které se nacházely přímo uprostřed jedné slovenské vesničky. Nakonec jsme došli k nádrži Liptovská Mara, odkud jsme se následujícího dne přemístili pomocí autobusu do Liptovského Mikuláše. Po šťastném shledání s opozdilci jsme šli na nedělní mši a následně do pizzerie, kde jsme strávili několik hodin kvůli nepěkným klimatickým podmínkám panujícími za okny. Přespali jsme nedaleko za městem. Podle

organizátorů této akce nás čekal nejnáročnější den celé výpravy, tedy výlez na chatu generála Štefánika, která byla ve výšce přes 2100 m.n.m. V pozdních odpoledních hodinách jsme se až nahoru všichni zdraví a příjemně unavení dostali, po našem příchodu však začali padat obrovské kroupy velikosti ping-pongových míčků,

tenisáků a možná i fotbalových míčů. Noc jsme tedy strávili uvnitř chaty, mnozí z nás spali po dlouhé době dokonce i na postelích! Hned po ránu

dalšího dne jsme se prodírali borovou klečí, ve které jsme se asi na hodinu ztratili. Naše putování toho dne jsme ukončili v středoslovenském městě Brezně, kde jsme zároveň dalšího dne poprvé nasedali do našich žlutých kanoí. Hron nás překvapil svojí rychlostí, někteří z nás se takzvaně udělali už asi 20 metrů od prvního nasednutí do lodi, kdy nejmenovaná posádka narazila do mostního pilíře. Kamenem úrazu se stalo vystupování z lodí, při kterém se nesčetněkrát vykoupali i ti nejzkušenější z nás. Spali jsme buďto v kempech nebo na loukách nedaleko řeky. Navštívili jsme Muzeum Slovenského Národního Povstání v Bánské Bystrici. Toto město jsme však velice rádi rychle opustili, neboť to v něm a v jeho okolí opravdu hodně smrdělo, asi tak jako když smícháte smrad z kanálu a ze školní jídelny. Do cílového města Zvolena jsme se však po pětidenním putování na vodě dostali. Tam nás čekalo ještě krátké dobrodružství s našimi ztracenými baťohy, to však bylo brzy vyřešeno a my jsme tedy mohli v klidu, plni krásných vzpomínek strávit následující den ve vlaku směřujícím do Prahy.

List z Provence

aneb

Krátké metafyzické zamyšlení nad smyslem života lumturáckého vedoucího

Již od útlého dětství byl ten chlapec skautem. Bylo mu sotva devět let, když ho tatínek poprvé přivedl do zatuchlého žižkovského sklepení v Žerotínově ulici, kde se seznámil s podivným názvem oddílu Lumturo i s jeho (nikoliv podivným) vůdcem Jakubem. Ve zdraví přestál první brutální hříčky během zahajovačky na pražském Petříně, na níž byli mimo jiné přijati do řad vedoucích Luky a Pupík (znáte je?).

Byl to citlivý chlapec, hýčkaný třemi staršími sestrami. Brečel, když měl poprvé na tři dny vyrazit s bratry skauty do zapadlého odstaveného železničního vagónu ve stanici Borek pod Troskami (a nakonec ani neodjel, zbabělec). Párkrát si poplakal také na prvním táboře. Neměl předem přesnou představu, co takový skautský tábor obnáší. Na nadílce na smíchovském Okrouhlíku obdržel jen výtisk Lumturomagazeenu (ročník 1995), jehož grafická úroveň dodávala táborovým fotografiím hrozivý nádech. I přesto první tábor v Dražíči přežil. Přežil i druhý a po něm i třináct dalších. Možná proto, že potkal lidi, se kterými si rozuměl. Možná dostal prostor k seberealizaci. Tedy, že dostal zodpovědnost za družinku, skauty, oddíl. Byly i chvíle, kdy toho litoval. Byly chvíle, kdy nevěřil, že jeho snaha má nějaký smysl. Byly i chvíle, kdy se tloukl do hlavy a umiňoval si, že musí z té strašlivé lumturácké mašinérie vypadnout někam hodně daleko. A přišla i chvíle, kdy to udělal.

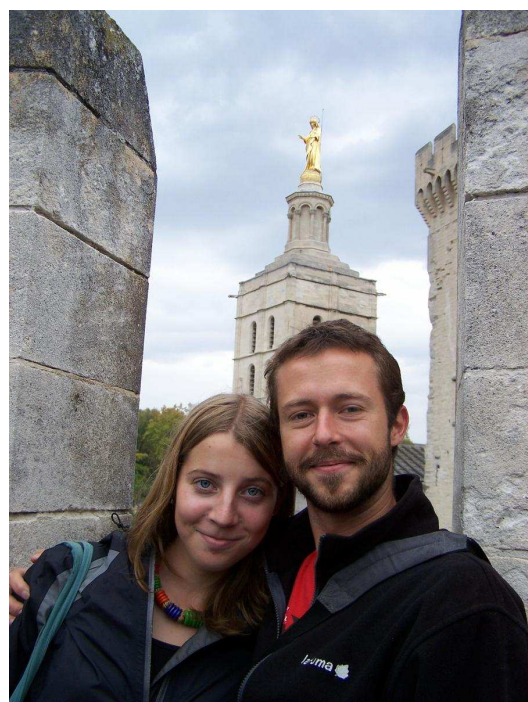
A teď sedí ve své komůrce v provensálském Avignonu, pozoruje dešťové kapky bubnující na dveře od terasy a snaží se zplodit článek do Lumturomagazeenu (ročník 2010). Měl by pojednávat o jeho pobytu v tomto prastarém papežském sídle. Místo toho však píše, co mu řetězce vzpomínek a proudění myšlenek na papír samy vnucují. A letmo ho napadá, že tady postrádá to, co je v jeho mysli zakódováno pod pojmem „Lumturo“. A že tenhle pojem měl v jeho dosavadním životě setsakramentsky hodně prostoru a významu. A že nikdy nebude litovat onoho momentu, kdy ho tatínek poprvé přivedl do zatuchlého žižkovského sklepa. Ale že taky nikdy nebude litovat chvíle, kdy dal na pět měsíců sbohem svému drahému oddílu. A potutelně se usmívá při vědomí, že ani oddíl snad nemusí litovat dne, kdy toho chlapce vstřebal do svého bytí, ani dne, kdy ho vyvrhl ven vstříc sladké Francii...

Ale dost bylo melancholického filosofování, zpět k jádru článku, aby mě šéfredaktoři nepeskovali (letos jsou obzvláště striktní a nekompromisní): Je tu teplo, vaří tu dobře, mám kde bydlet, domácí úkoly dělám, trochu se mi stýská, ale nepláču.

A občas zkontroluju www.lumturo.cz, snažíc se objevit nové zábavné fotoalbum... prozatím většinou marně, tak doufám, že se polepšíte. Já jsem v pořizování fotoalb trochu rychlejší, takže lepší obrázek o mém (a možná nejenom mém, n'est-ce pas, mademoiselle Polášková?) avignonském pobytu si můžete udělat při jejich prohlížení

na <http://synkovoavignon.rajce.idnes.cz/>

Prozatím à bientôt, milé Lumturo !

Interview s generálem Hipíkem

Jak všichni jistě víte, zemi před nedávnem hrozilo velké nebezpečí. Naše planeta byla jen několik minut od zničení mimozemšťany. Jedním z těch, kteří se podíleli na záchraně, byl i americký velitel, s krycím jménem Hipík (*pravou totožnost redakce zná, ale pro jeho bezpečnost zveřejňovat nebude*). Lumturomagazeen s ním udělal exkluzivní rozhovor.

Hipíku, byla to vaše nejtěžší akce v životě?

Rozhodně, bojovat s mimozemšťanama není jako bojovat s rusákama, japoncema nebo třeba teroristama.

Mimozemšťani jsou chytrý, střízlivý a mají pud sebezáchovy. Nemohli jsme se spolehnout jen na naši technickou převahu, ale jak se říká, museli jsme použít hlavu, na což my američtí vojáci nejsme moc zvyklí.

Přesto se vám podařilo

zvítězit, povězte nám, jak jste se o akci vůbec dozvěděli?

No jednoho dne, když jsem ležel ve svém karavanu, mi přišla zpráva z velitelství kdy a kam se mám dostavit, myslel jsem, že půjde o nějakou standartní akci, ale nakonec se z toho vyklubali mimozemšťani. Dostali jsme pár základních informací a také zašifrovanou zprávu od mimozemšťanů o tom, že snědli prezidenta Obamu. V tu chvíli jsme to začali brát vážně., každý správný Američan musí být ochoten nasadit

za prezidenta život! Ať už je prezident živý nebo mrtvý, demokrat či republikán!

A pak jste mimozemšťany zničili?

No bohužel to tak rychlý nebylo, velitelství nám přikázalo absolvovat speciální výcvik v lanovém centru, všichni jsme se tomu vysmáli, ale v dobré náladě jsme ho absolvovali a vůbec jsme netušili, jak moc se nám ještě bude hodit! Následně jsme se vydali po stopách zmizelých jednotek do ruské oblasti Tunguska. Díky jejich zápiskům jsme odhalili mrtvého mimozemšťana, kterého jsme následně jako pomstu za Obamu snědli.

A jak takový mimozemšťan chutná?

Nevěřila byste tomu, paní redaktorko, ale chutná skoro jako králík; nebo takto líbezně chutnalo vědomí pomsty, každopádně s večerí ten den jsem byl spokojen.

Jaký to mělo význam pro průběh akce?

V podstatě žádný

Mohl byste tedy říci něco konkrétnějšího k dalšímu průběhu akce?

Ano, pokud mne nebudete přerušovat neustálými otázkami. Následně jsme zjistili, že nebojujeme proti organizované skupině mimozemšťanů, ale pouze proti skupině pirátů, která zde chce těžit nějaký nám zatím neznámý prvek. Místo na kterém chtěli začít těžit měli označeno QRkódy, pro ně vrchol moderní techniky, pro naše mobilní telefony hračka k rozluštění. Alespoň v něčem jsme dál, říkali jsme si. Právě díky rozluštění těchto kódů, jsme zjistili, na jakém místě chtějí mimozemšťané začít těžit. Vydali jsme se tam s domněnkou, že na tomto místě již dříve nějaké mimozemské jednotky přistáli a naše domněnka byla správná.

Slyšela jsem, že toto místo se nacházelo hluboko pod zemí, v těžko přístupných jeskyních, je to pravda?

Ano, museli jsme s sebou dokonce vzít vyškolené speleology, abychom se k tomu místu dostali, prolézali jsme úzké jeskyně, za normálních okolností by to byl pěkný zážitek, ve vojenské akci to ale byla velká nepříjemnost; a navíc to bláto, vylezli jsme tak špinavý, že i známý špindíra SmallCake se za sebe styděl.

No fuj, to na vás musel být ohavný pohled. Našli jste tam kosmické lodě?

Ty sice ne, ale našli jsme mimozemskou zbraň, kterou jsme sice ze začátku neuměli používat, ale nakonec se to odborníci z naší centrály včas naučili.

Touto zbraní jste tedy zneškodnil jejich lodě?

Rád bych to řekl, ale není to pravda, samotnému zničení jsem přítomen nebyl, k místu, z kterého bylo třeba vypálit jsme měli poměrně daleko, i když jsem věřil, že je možno uběhnout 7km do kopce za 40minut, bohužel jsem poprvé ve své kariéře musel konstatovat, že něco bylo nad mé síly. Naštěstí mimozemskou loď zneškodnili jiní.

Proslýchá se, že na akci s vámi spolupracovaly i Ruské a Japonské jednotky, je na tom něco pravdivého?

Ano, Rusko a Japonsko také vyslali do oblasti své jednotky, s kterými jsme se později spojili. Nicméně myslím, že to není příliš podstatné, jejich význam na zdařilém provedení celé akce byl oproti nám téměř nulový. Zato následnou oslavnou párty bych si bez nich nedovedl představit. Většina z nás si nakonec zlepšila mínění o těchto zaostalých národech, i proto bych tuto akci zhodnotil jako pozitivní.

Divadelní hra „Prázdný tábor“

Z tábora odjeli všichni na výlet. V táboře zůstali jen Emil, Ondřej a Rodrigo.

U Rodriga ve stanu, monolog:

Rodrigo: Ach jo! Mám hlad. Teda spíš chuť. Na čokoládu. No, tak si nějakou dám! (*podívá se do svých zásob*) Aha. Já už žádnou vlastní čokoládu nemám. Co si jen počnu? Možná má něco Janek, ten by mi určitě dovolil něco mu sníst. (*prohledá Jankovu poličku a najde dvě horalky*) (*radostně*): To není špatné. Jankovi za ty horalky poděkuju a on mi odpustí. Jenže já mám pořád chuť na víc a víc čokolády. Musím jít do cizích stanů. Tam budou mít určitě sladkostí habaděj, lakomci jedni. A navíc jsou hloupí. Nechají si své sladkosti bez dozoru v táboře, naivky. Je to jejich chyba a já tu jejich chybu potrestám. Odnaučím je nezodpovědnému chování. (*Rodrigo vyjde ze stanu a jde s holí v ruce do stanu neznámých mladších skautů. Prohledá obě poličky a najde tři tatranky a jednu velkou tabulku čokolády*)

Ondřej (*řve přes celé náměstíčko ze svého stanu, je nemocný*): Rodrigo, co děláš v tom cizím stanu?

Rodrigo (*snaží se tvářit nevinně*): Nic. Hledám svoji knížku.

Ondřej: A proč máš v ruce tu čokoládu? (*Rodrigo neodpovídá*) Ty zloději!!! Okamžitě to vrať!!!

Rodrigo (*zahanbeně*): Tak dobře.

(*Rodrigo pak, jak nejrychleji může, utíká zpátky do svého stanu, po obličeji mu tečou slzy*)

Rodrigo (*zklamaně*): Žádná čokoláda asi nebude. Ten zlý Ondřej mi překazil mé plány. Udělal mi čáru přes rozpočet. A nespravedlivě mě nazval zlodějem! Jak já ho nenávidím! Ale jak? Opravdu mě nenapadá nic jiného, než že se ho nadobro zbavím. Zabiju ho! (*šíleně*) Hahahahaha!!!

Rodrigo popadne sekýru a jde směrem ke stanu Ondřeje.

Rodrigo (naštvaně): Jdu ti useknout všechny údy tvého těla, ty ubožáku. Teda ještě vlastně ubožák nejseš, ale až ti ty údy useknu, tak zaručeně budeš.

Rodrigo pak vstoupí k Ondřejovi do stanu a začne sekat zuřivě do své zmatené oběti. Potom tam počká, dokud Ondřej nevykrvácí.)

Rodrigo (vzrušeně): Tak to bychom měli. Teď ještě musím oddělat Emila, aby se to nikdo nedozvěděl. *(okolo jde zrovna po náměstíčku Emil)*

Emil: Rodrigo, co děláš na vůdcácích?

Rodrigo: Emile, je mi to líto, ale budu tě muset zabít?

Emil: Cože?

Rodrigo: Je mi to líto, ale budu tě muset zabít.

(Emil nevěnuje Rodrigovi nějakou zvláštní pozornost. Rodrigo pak dojde do eráru, půjčí si motorovou pilu, nastartuje jí a rozřeže Emila na kousky.)

Rodrigo (provinile): Ach ne, co jsem to jen udělal? Dvě vraždy za pět minut jenom kvůli čokoládě? Ne, nezasloužím si žít. Nezasloužím si jít do nebe. Nezasloužím si nic, jen smrt.

(Rodrigo potom na sebe vylyje petrolej z každé petrolejky v táboře, zapálí se a běží přes most k pánské latře, kde skoná.)

Pozn.: Divadelní hra byla doslovně přepsána z letošní literární soutěže, která proběhla na táboře.

Anketa

Bylo to fajn a pěkné! Marek

Líbilo: kabrio, hlídky,
prodloužená večerka, vození
věcí s Hugem, kocábka
Nelíbilo: počasí, CTH, honba,
celkově nuda, lidi, jídlo
Nejlepší, nejhezčí,
nejoblíbenější, nejvíc hustej:já
Vlče: Ondra
Světluška: Chábovka
Skautka: Anča
Skaut: já
Rover: já
Roverka: Lůca, Natyna
Vedoucí: Syn
SLOW DOWN! Tono
Ještě se mi líbil cikánskej
vodvoz

Super tábor☺

Nej vlče: Ondra, Natan

Nej světluška: Chipsa

Nej skaut: já☺

Nej skautka: Sofie

Nej vedoucí: Fráňa, Vít

☺Albík☺

Světluška: Terinka

Vlče: Adam

Skautka: Klárka

Skaut: Toník

Rangers: Benjík

Rover: Jonatán

Vedoucí: Sinek
Chipsa

**Líbilo: počasí, honba – DO
KRYTU!, den 21.7. 2010,
stanová dvojice, DPKD!!!,
návštěvák**

**Nelíbilo: studený potok,
počasí poslední 2 dny, postel
s dírou**

Nej rover – Jonatán
Nej rangers – Benjík
Nej skautka - Špága
Nej skaut -. Šimon
Nej světluška – Sára
Nej vlče – Nathan
Majda Cis.

**Líbilo: počasí, honba, stanová
dvojice, návštěvák, programy
Nelíbilo: bourání**

Nej rangers: Verča, Benjík
Nej skautka: Špága
Nej světluška: Sára, Terezka,
Míša, Majda, Chipsa-Bára,
Bramborá-Bára

Líbilo: honba, CTH

Nelíbilo: ovesná kaše

Nej vlče: Adam

**Nej světluška: Móňa, Bára
M., Terka M.**

Nej skaut: Toník
Nej skautka: Lúca
Nej rover: Martin, Kuba,
Matěj M.
Nej rangers: Natálka
Nej holčičí vedoucí: Andy
Nej klučičí vedoucí: Pája,
Synátor
Matouš Tomek

Líbilo se mi: skautský výlet,
závěrečný oheň
Nelíbilo se mi: bouračka, honba,
jídlo, program m-skautů
Nej světluška: Chipsa
Nej vlče: Ondra S.
Nej skaut: Albert O.
Nej skautka: Majda cis.
Nej rangers: Pála
Nej rover: Kuba K.
Nej vedoucí: Vít
Nej ž. vedoucí: Tera

Sofie mě posílá do háje a
trucuje. Obviňujeme mě, že
kecám. Mlátí mě. Šimon si
hraje na romantika a okradl
mě. Marek dělá, že spí a
poslouchá cosi, Toník je
raubíř a ničí bus, Lucinka má
blankytné triko. Okáč se
roztahuje, má otevřenou pusu
a cení zuby. Janek zkoumá
náramek. Lukáš asi spí.
DPKD Špagáta
Nej vlče: Matouš
Nej světluška: Majda
Nej skaut: Olda

Nej skautka: Majda
Nej roveři: Všichni

Nej vlče: Adam
Nej světluška: Majda, Sára,
Chipsa
Nej skaut: Jenda
Nej skautka: Lúca
Nej rover kluk: Martin, Matěj,
Kuba, Holka: Áňa
Nej vedoucí: kluk: Synek,
holka: Iva, Téra, Mája
Je to anonymní

Líbilo: CTH, některé úseky
Nelíbilo: bourání
Nejsvětluška: já a Lída
Vlče: nwm
Skautka: Míša, Majda
Skaat: nwm
Vedoucí holka: Andy, kluk:
nwm

Líbilo: hezké počasí, umývárky
Nelíbilo: bourání, úsek
s přesouváním radnice
Nej: světluška-Chipsy
Vlče-Adam
Skautka-Lúca
Roverka-Naty
Vedoucí-Andy, Pája

Nejvlče: Adam
Nejsvětluška: Bára Ch.
Nejskautka: Klárka
Nejskaut: Rodryko
Nejrover: Matěj

Nejrangers: Pája
Nejvedoucí: Pája
Bára Mac.

Líbilo: první den honby (št.....
Šimona), kromě častý nudy,
počasí při bourání a jídla se mi
líbilo snad všechno
Nelíbilo: častá nuda, počasí při
honbě, jídlo (zpoždění, porce...)
Nejde to psát a už nevím. Lúca

Radostně a z vysoka kašlu na
anketu a jdu spát.
Rodrigo

Nej skaut: Jenda V. a David F.
Nej skautka: Klárka, Špága,
Lúca
Nej vlče: Adam
Nej světluška: Chipsa, Míša,
Majda, Klárka, Lída
Nej rangers: Helča, Pála,
Mafiánská krejší
Nej rover: Mr. Baseball
Nej vedoucí: zmoklá slepice,
pandy, voule, kakadu
Anonym

+ Tracyho tygr, Iron John,
pohodová honba krásnou
přírodou, vesměs pěkné
počasí, dobré jídlo, fotbalový
turnaj, Jonatánovy budíčky,
přípravka, casino
Nej:
Vlče: Natan
Světluška: Bára M.

Skaut: kolegové z action 7,
Albert, Matěj M., Matouš
Skautka: Sofie
Rover: Jonatán
Roverka: Éd'a
Vedoucí: Vít
Oldskaut: Hugo
- **krátká, velmi krátké**
honba, nutno prodloužit
☹☹☹

Okáč

Nej vlče: Ondra S.
Nej světluška: Bára M.
Nej scout: Alebert OK
Nej soutka: Klára
Nejrover: Marek
Nej rangers: Naty
Nej vedoucí kluků: Syn, Vít,
Hugo, Matěj M.
Nej vedoucí holek: Iva, Tera,
Pála
Ostatní: no coment
The Salieri

Nej vlče: nathan
Nej světluška: Brambora
Nej skaut: Lukáš
Nej skautka: Špageta
Nej rover: Kuba
Nej rangers: Palice
Nej vedoucí 378: Vít
Nej vedoucí 49: Tera
Nejlepší cth, co si pamatuju
(líbily se mi všechny
vymoženosti: kolo štěstí,
casino, hledání mafijánů). I
s 5. místem jsem spokojený.

Nej jídlo: knedlíky s uzeným masem s cibulí a zelím.
Krátký příběh: Jednou za mě hlídka se vzbudil Vít a kontroloval mě: „Máš nějaké podezření?“ „Ne“ „Já to skouknu za vůdcákama, kdyby po mě někdo skočil, zapískej“ „Jo“ „Tak hodně štěstí“ Dobrou“ Za 10 minut „Rodrigo vstávej hlídka.“ „Už lezu ven.“ Udělal jsem jedno kolečko, „skontrolujem to za kuchiní...“ šramocení... „slyšel jsi to?“ „jo“ rozsvítím baterku. Hop na mě. Písk, předpad, předpad, předpad! Víte zdrhej nahoru. Tot' vše. Matouš

Nejlepší tábor
Líbilo: skoro všechno
Nelíbilo: rozdělení na mladší a starší skauty
David

Nejvedoucí: Iva
Nejrover: Martin
Nejskaut: salijery
Nejskautka. Špageta
Nejvlče: Ondra
Řízek

Nej - vlče: Natan
Světluška: Jonatán
Skautka: KLÁRKA
Skaut: Janek B.
Rangers: Editka

Rover: Janek B.
Veeoucí: Vít, Synek, Palička, Iva
Největší frajer: Voja
Janek B.

Nelíbilo se mi:
1. malé porce
2. nepovedná honba

Důvody:
1. den příliš dlouhý
2. nebyla načas
3. pitomé úkoly

líbilo:
1. brazilci
2. dobré jídlo
3. výlet

nej:
svtěluška: terezka m
vlče: řízek
skaut: honza m
skautka: majda cis
rover: martin
rangers: pála
vedoucí: synek
ž. vedoucí: kadu

Líbilo: hezké počasí, cth,
koupání se, poledňáky,
programy skautek, výlet
v Domažlicích,
Nelíbilo: bourání, déšť

Nejskautka: všechny vás mám ráda
Nejsvětluška: všechny
Nejskaut: matouš b.
Nejvlče: Nathan

Nejrover: Marek
Nej roverka: Špageta, Natálka
Nej k. vedoucí: Pája, Synek
Nej h. vedoucí: Iva, Pála

Nej skaut: action 7
Nej skautka: KLÁRKA
Nej vedoucí: Vít
Tož tábor jak cyp.
Šimon

Ano, ano, je to stejné jako vloni. Každoročně omílaná témata: počasí, honba, malé porce, bourání.

I když nelze si nevšimnout jistých tendencí. Tou první je pomalé mizení hodnocení tábora na úkor žebříčku nejčlenů oddílu, což anketě přidává jisté „bulvárnosti“.

Dále bychom si měli povšimnout textů Špagety a Matouše Bandy, kteří se rozhodli pojmout anketu tak trochu jinak, Špageta nám nabídla svůj myšlenkový pochod a Matouš příhodu (fiktivní?), kterou jsem zcela nepochopila, zřejmě je to interpretačně náročnější dílo.

Je tedy vidět, že žánr táborová anketa se mění a vyvíjí, uvidíme, co vznikne příští rok.

Brazilci

Jistě jste si všimli na fotkách z tábora několika opálenějších tváří a určitě jste slyšeli, že náš tábor poctili svou návštěvou tři brazilští hosté. Domluva s nimi byla mnohdy nelehká, ale snad se jim tu líbilo. Na tomto místě měla být originální zpráva od Pedra, bohužel se nám ale nepodařilo ho kontaktovat, za což nemůžeme. Pobyt Brazilců jsme si, myslím, náležitě užívali. Ochutnali jsme brazilskou kuchyni, zatančili si vlnivé pohyby brazilské obdoby české polky, naučili se užitečná portugalská slovíčka a někteří získali i okouzující, brazilské suvenýry. Snad se nám ještě někdy poštěstí setkat se s Pedrem (nebo Leem?) Fernandou a Marcelou.

Jak jsem se stala spolušéfredaktorkou...

Začalo to nevinně. Jedno zářijové odpoledne jsem se na svém mailu dočetla, o co nás naši vedoucí žádají. Říkala jsem si, že to jsme asi spolu s Bernardem odměnění za náš neustálý prospěch oddílu, ale čas postupoval a já čím dál tím víc zjišťovala, že to odměna opravdu nebyla. No ale začneme od začátku.

Inspiraci z loňských čísel jsme si raději nebrali. Náš magazéen musí oslnit čtenáře něčím novým, a tak jsme do seznamu klasických článků (CTH, roverský zahraniční výjezd,...) přidali i několik exotických nápadů, o jejichž zpracování jsme požádali i zahraniční redaktory. Bláhově jsem si myslela, že když dáme datum uzávěrky magazéenu v říjnu, vyhneme se ještě většímu předvánočnímu stresu. Jenže na konci října se počet článků nepohyboval zrovna v nejvyšších hodnotách. A tak jsme museli zapojit naše zbraně. Začalo neustálé připomínání redaktorům, kteří nedodali článek, že jejich šance na otisknutí jejich článku do prestižního časopisu se snižují a získali jsme tak ještě podstatnou část magazéenu, který, doufám, teď držíte v ruce.

Včera bylo 9. prosince 2010, do předávání magazéenu zbývalo 9 dní a my se sešli s Bernardem u vytisknutých článků a s představou, že po dnešním večeru bude magazéen připraven k tisku. Jenže... Čas stále ubíhal, v moři fotografií jsme se ztráceli čím dál víc a opravovat chyby některých z vás bylo už nad naše síly. V půl jedné jsme to vzdali. Né tedy doslova, ale alespoň na pár hodin. No a ráno jsem se s "radostí" dozvěděla, že se celá úprava magazéenu měla udělat jinak a tak opět začal útok na klávesy ctrl, c a v. Ted' už se je ale snad vše v pořádku a já doufám, že právě čtete Lumturomagazéen 2010. S Bernardem jsme se snažili překonat všechno minulá čísla, ale zároveň jsme záměrně nechali mezery, aby to příští šéfredaktoři neměli tak těžké, totiž předčit „naš“ magazéen. Snad budeme připsáni mezi úspěšné šéfredaktory Lumturomagazéenu.

Notre visite en Avignon

Vycházím-li z toho, že každý správný lumturák pravidelně sleduje webovky svého oddílu, mohu též předpokládat, že sleduje na nich zveřejněné ankety a sám v nich hlasuje. Proč to? V aktuální anketě má každý možnost hlasovat pro místo, kam by se nejraději podíval. Vysněným místem dovolené mnohých z nás se zdá býti nádherné francouzské město Avignon, kde momentálně na dobu neurčitou studují pan autorita Synek a Anička. Já jsem měl společně s Pájou, Emilem a Helčou tu čest, navštívit je ve Francii osobně.

Idea realizace této dovolené snů se zrodila v Pájově hlavě. Když mi ji představil a nabídl mi místo v Emilově felícii, samozřejmě jsem neváhal. A tak jsme se jednoho čtvrtečního večera všichni sešli v Tescu na Andělu a po nákupu základních surovin už stačilo jen odbrzdit a šlápnout na plyn. Kilometr po kilometru jsme se přibližovali k bývalému papežskému sídlu, párkrát zabloudili a tu jsme znenadání dorazili do cíle. Po uskladnění věcí v Synkově luxusní rezidenci se záviděníhodnou terasou jsme se vydali na procházku po městě. Mohu dosvědčit úchvatnost nádherného Palais de Papes (pro francouzštiny neznalé papežského paláce), který se tyčí nad údolím řeky Rhony. Univerzita také nevypadá špatně. Po pikniku na nábřeží bylo naší povinností navštívit školu Aničky, která se k nám během procházky přidala, a tak jsme též učinili. Nejedná se o žádné malé zařízení, ale o rozsáhlý komplex několika budov. Navštívili jsme i internát (je to zvláštní, ale Synek i Anička bydlí víceméně ve škole), když to

však zjistila paní vychovatelka, netvářila se sice moc nadšeně, ale vyhánět nás přece jen nemusela.

V sobotu jsme odjeli na výlet do přímořského letoviska Cassis a do Marseille. U moře bylo pěkně. Pája jej viděl poprvé

a tak využil příležitosti, aby se v něm taktéž poprvé vykoupal. Prohlédli jsme si pobřeží, malebné zátoky, narazili na maják, u kterého jsme se jako správní lumturáci také vyfotili. Po obědě na, nelhala-li Pájova gpska, 381 m vysokém útesu jsme vyrazili do Marseille. Rozpršelo se však

natolik, že jsme tam pobyli asi jen hodinku. Byli jsme rádi, když jsme se vrátili do Avignonu a mohli jsme uschnout. Po večeři se až do ranních hodin idylicky debatovalo nad sklenkou vína.

Poté, co se k nám přidal i Synkův spolubydlící Robin, mezi používanými řečmi začaly dominovat angličtina s francouzštinou. Přiučili jsme se novým slovům, zalehli jsme a po krátkém spánku jsme vyrazili do kostela. Po pro nás bohužel spíše nesrozumitelné mši a krátké procházce následoval epesní, za nádherného počasí na terase uspořádaný oběd. Pěkné rozloučení, říkali jsme si. To jsme však netušili, že krátce poté, co vyjedeme, začne felicii vařit motor. Následovalo hledání autoservisu a ještě jedna noc strávená v Avignonu. Bez Aniččiny a Synkovy (dokonce kvůli nám zatáhl školu) odborné pomoci bychom neodjeli. Do Prahy jsme se vymrzlí vrátili asi ve dvě ráno.

Výlet byl moc pěkný, Synku a Aničko, merci beaucoup a jsem zvědavý, kde budu moci navštívit nějakého člena našeho oddílu příště.

Místo pro Váš příspěvek do Lumturomagazeenu 2010:

**Pod taktovkou
Bernarda a Lucky
Lumturomagazeen
2010 připravili:**

Anička

Emil

Hugo

Kuba

Lukáš

Martin

Natálka

Pája

rodiče některých z nás

Synek

Špagáta

Tera

Toník

